

บทที่ 2

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 หนังสัตว์

หนังสัตว์ เป็นโปรตีนแบบเส้นไขทรีอแท่ง (Fibrous หรือ Rod protein) ซึ่งเกิดจากสาขพอลิเปปไทด์ยาวหลายสายรวมกันพันเป็นเกลียว หรือเรียกเป็นแผ่นช้อนๆ กัน โดยอาศัยแรงยึดเหนี่ยวระหว่างสาย เช่น ไดซัลไฟด์ (-S-S-) และพันธะไฮโดรเจนจำนวนมาก จะเห็นว่าโปรตีนพอกนี้ส่วนใหญ่จะทำหน้าที่เป็นโครงสร้างให้ความแข็งแรงและมีความยืดหยุ่น [1]

การนำหนังสัตว์มาใช้ประโยชน์อย่างหนึ่งที่สำคัญคือการนำหนังมาฟอกเพื่อนำไปใช้ประโยชน์โดยนำไปทำกระเปา เสื้อผ้า เครื่องเรือน การผลิตหนังฟอกแบ่งได้เป็น 3 ขั้นตอนใหญ่ คือการเตรียมหนังก่อนฟอก การฟอก การตกแต่ง [2] โดยมีรายละเอียดดังรูปที่ 2.1

ผงหนังที่ใช้ในงานวิชyn ได้มาจากเศษหนังในขั้นตอนการตัดเจียร ซึ่งจัดเป็นกาของสีที่มีผลกระหบต่อสิ่งแวดล้อม เศษหนังเจียรเหล่านี้ไม่ควรนำไปฝังหรือใช้เป็นปุ๋ยโดยตรง เพราะหนังที่ฟอกแล้วย่อยสลายได้ช้า และมีโครเมิรอนอยู่สูงถึงร้อยละ 1-8 ของน้ำหนักแห้ง อาจแพร่กระจายลงสู่ผิวดินได้

2.2 หนังแท้ หรือหนังฟอก [3]

หนังแท้มีด้วยกันหลายชนิดและหลายเกรด โดยความสามารถจำแนกลักษณะของหนังแท้ได้ดังนี้

2.2.1 หนังผิวแท้ (Full-grain)

ผิวหนังชนิดนี้ จะเป็นหนังชั้นบนสุดของสิ่งมีชีวิตที่นำมาทำแผ่นหนัง โดยไม่มีการขัดแต่ง ปอกปิดรอย และยังคงรักษาผิวแท้ ไว้อย่างครบถ้วน ซึ่งรวมถึงรอยที่เกิดขึ้นจากสาเหตุต่างๆ เช่น การโคนแมลงกัด การโคนประทับตรา เดินเฉี่ยวลวดหนาม ฯลฯ เป็นเสมือนลายอันไม่ปราณາที่เกิดจากธรรมชาติ หลีกเลี่ยงได้ยาก ขึ้นกับการเลี้ยงของฟาร์มน้ำๆ โดยหนังดักยณะนี้ควบคุมลายได้ลำบาก เพราะว่าเป็นลายธรรมชาติ ในบางครั้ง การทำหนังชนิดนี้หมายถึงการทำหนังที่ต้องการลายที่เกิดจากธรรมชาติเป็นพิเศษ โดยใช้เพียงการข้อมสีเท่านั้น ไม่มีการอัดลาย

2.2.2 หนังผิวแท้ ผ่านกรรมวิธีขัดผิวให้เรียบ (Plated, embossed, buffed or corrected)

เมื่อหนัง Full-grain มีรอยที่เกิดจากธรรมชาติอยู่มาก ซึ่งล้วนเป็นรอยที่ไม่พึงประสงค์ จึงต้องทำการแก้ไขด้วยการขัดผิวหน้าออกบางส่วน โดยในส่วนนี้ จะทำให้สูญเสียผิวที่เป็นของธรรมชาติไปทำให้ลายที่เกิดไม่สม่ำเสมอ จึงต้องมีการอัดลายเลียนแบบธรรมชาติ ผิวลายจะไม่ชัดเจนมากนัก